

Raphael

Natten var mørk og klar for en gang skyld. Smoggen var drevet væk og efterlod himlen fyldt med skinnende stjerner og en stor fuldmåne, man næsten kunne se over skyskraberne. Luften var isende kold, som den kun kunne være om vinteren og smattet sne lå i vejkanten og på fortovene, hvor mennesker i uendelige strømme gik forbi hinanden.

Jeg holdt øje med dem alle sammen, i mørket af en skygge. Mine øjne gennemsøgte området, men intet mystisk, unormalt var over menneskene. Jeg trak mig baglæns gennem mørket, med øjnene stadig rettet mod dem. Jeg kunne nemt overse noget. Men intet rørte sig og jeg vendte mig om.

Min ånde stod som hvid dis ud af min mund, mens jeg gik over sne og affald hen mod gydens ene udgang. Jeg smeltede hurtigt sammen med strømmen af folk for enden af gyden, og ingen lagde mærke til mig.

I New York lægger ingen mærke til en.

I en ganske normal by og ikke en millionby, ville man nok kigge, men ikke her. Aldrig her. Også selvom mit udseende ville være nok til at få dusinvis af stirrende blikke.

Jeg lignede en der lige var kommet fra et cosplay, udklædt som sin yndlings mangafigur, men sådan hang det overhovedet ikke sammen.

Mit tøj var sammensat til jagt. Det var smidigt og behageligt at have på, og så så det knaldgodt ud, hvis jeg må have et ord indført.

Sorte bukser der sad ind til kroppen, og tillod mig at gøre lige hvad jeg ville, som at lave alle mulige spark og sving. Jeg

havde også en ærmeløs, sort bluse på, med spænder og to remme. Den ene gik fra skulderen, over min brystkasse og ned under den modsatte armhule, den anden gik rundt om livet på mig. Sammen holdte de mit sværd på plads, så det ikke gled rundt, når jeg løb eller sprang fra sted til sted, og så selvfølgelig, så jeg ikke tabte det. Rundt om mit bælttested hang en jernkæde, som klirrede hver gang jeg tog et skridt. Folk ville nok kalde mig en Goth, men jeg gik kun i sort fordi det var den bedste farve til kamuflage i natten, og jeg kunne ikke gøre for, at helt sort tøj, var blevet noget som tilhørte Goth og emo mennesker. Skulle jeg ses som en af dem, så helst Goth, for emo vil jeg aldrig blive. Drengene med make-up? Nej, tak! At mit hår så også var sort, skyldtes mine forældre hvis hår jeg havde arvet, det samme med de sorte øjne, og den lysbrune hud. Sort, sort, sort. Overalt på mig.

Det eneste som stadig indeholdte andre farver end sort, var mine våben og så den ørering som sad øverst i mit venstre øre og lavet af ren guld. Mine våben ville folk nok anse som legetøjsvåben, som nu var blevet en del af Goth påklædningen. Ingen ville tro de var ægte. Mit sværd, en halv meter langt, var lavet af det pureste sølv og knivskarpt. I mine læderstøvler sad mine to pistoler fast. Den ene mere farlig end den anden, men det var også den der var blevet brugt mindst.

Og mit navn er Raphael. Jeg er sytten og ved fuldmåne jæger jeg varulve. Ikke noget de fleste på min alder gør, nok mest fordi varulve for dem, er noget fra gyserfilm.

Jeg begav mig længere hen af gaden og drejede ind af en blind vej, som endte med en mur. Ved hjælp af en skraldespand, kom jeg op på den høje mur. Jeg stod stille og fuldstændig oprejst og vejede. Min næste opfangede intet. End

ikke et lille strejf af varulv hang i luften. Jeg indåndede for en sikkerheds skyld masser af luft, gennemfiltrede det for lugten af varulv, men der var virkelig intet. Jeg måtte videre og se om jeg kunne opsnappe noget senere.

Min læremester havde altid sagt at jeg havde en sans for at lugte det overnaturlige. Det lyder mærkeligt, men fordi jeg sammen med min læremester havde trænet og trænet, fik jeg lært at lugte mig frem til en varulv.

Jeg sprang ned fra muren og landede let på jorden, på den anden side af muren. Mine læderstøvler knirkede mens jeg gik længere hen af gaden, mod nye steder, på jagt efter lidt aktion. Jeg rakte ned og ud af lommen på mine bukser, tog jeg en cigaret og en lighter frem. Jeg tændte ild og satte den tændte smøg i munden og pustede ud. Selv med skyen af røg hængende omkring mig, kunne jeg lugte varulv og modsat andre mennesker, ødelagde cigaretter ikke min kondition.

Jeg gik rundt i New York, men kunne ikke opfange nogen lugt. Jeg var ved at opgive det, da noget passerede min næse.

Lugten af en våd, svedende hund brændte i mine næsebor. Der var en varulv i nærheden. Jeg smed min smøg fra mig og fulgte lugten igennem et virvar af gyder. Til sidst kunne jeg også høre noget, lige rundt om det næste hjørne.

”Hjælp, hjælp mig!”

Det var ikke et råb, kun en der snakkede svagt og opgivende. Jeg begav mig fremad, rakte over min højre skulder og trak sværdet. Så gik jeg rundt om hjørnet.

Siddende op af en mur, sad en pige med benene trykket godt op til sig og hovedet hvilende på knæene. Efter hendes vejrtrækning at lyde, græd hun og hendes taskes indhold var

spredt ud over det hele. Hendes ene ærme var flænset og en blodig revne kunne ses.

”Hallo?” startede jeg og nærmede mig. Jeg stak sværdet tilbage i skeden. ”Er du kommer noget til? Kan jeg hjælpe dig?”

Pigen kiggede op da nærmede hende. Hendes blå øjne var fulde af tårer. Lynhurtigt var hun på benene og sprang på mig; hendes arme lukkede sig om mig og hovedet blev boret ind mod min brystkasse, inden jeg kunne nå at reagere.

”Åh, du må hjælpe mig!” peb hun. ”Jeg er lige blevet angrebet af denne enorme, vild hund med fråde om munden. Den har givet mig en flænge på armen og jeg tror den havde hundegalskab!”

Jeg skubbede hende fra mig og tog hendes sårede arm i øjesyn.

”Var det bid eller pote der forårsagede dette?” spurgte jeg.

”Poten eller kløerne var det nu snarere. Men det var med kløerne tror jeg,” sagde hun, lettere forbavset.

”Så kan du ikke få hundegalskab.” Eller forvandle dig til en varulv ved hver fuldmåne.

”Det var da godt.”

”Ja, halleluja. Lad os så smutte.”

”Jamen, hvorfor?”

”Hunden kommer sikkert tilbage. Skynd dig at samle dine ting op.”

Pigen nikkede, ufattelig naiv og godtroende, gjorde hun det uden at bede om hjælp til at samle tingene. Jeg fiskede endnu en cigar frem og tændte den. Pigen kom tilbage med sin fyldte taske og stirrede på mig med kritiske øjne.

”Er du færdig?” spurgte jeg.

”Ja,” svarede hun og stirrede på min cigaret. ”Du burde ikke ryge den slags. Det er ikke godt for dit helbred.”

Jeg fnøs.

”Jeg mener det,” sagde hun og prøvede at lyde fast i sin mening, men den rystede og hendes underlæbe blævrede voldsommere end en budding. Hun var tydeligvis mærket af hundens angreb. Hun ville sikkert gå i spåner, hvis hun fik at vide, at det havde været en varulv.

”Hvorfor synes du jeg skal stoppe?” spurgte jeg og prøvede at lave en ring af røg; det mislykkedes.

”Fordi det ikke er godt for dit helbred. Du får rygerlunger! Lungekræft! Dårlig kondition!”

Jeg grinede og tog et sug. ”Du lyder som en mor. Rygning er ikke så slemt igen.”

”Det er det,” hendes stemme dalede og jeg kunne mærke stædigheden forsvinde i hendes stemme og naiviteten tage over.

”Ikke for mig. Min kondi er stadig den samme, og jeg skal alligevel dø ung, så hvad skader en smøg eller flere?”

”Hvorfor skal du dø ung?” spurgte hende og jeg vendte ryggen til hende. ”Åh!” udbrød hun og fattede det. ”Du er en seriemorder! Vil du myrde mig? Jeg er for ung til at dø!”

Lyden af noget der faldt ned på jorden. Jeg vendte mig bekymret om. Hvad havde hun nu gjort? Synet der mødte mig, fik mig til at grine.

Tøsen var faldet ned på knæ, havde bøjet hovedet og samlet hænderne i en bøn mod mig. Troede hun seriøst jeg ville dræbe hende. Jeg sukkede og satte min cigar i mundvigen og halede hende op på benene. Hun var næsten ved at falde sammen igen,

men jeg greb hende. Hendes kropssprog sagde tydeligvis overgivelse.

”Hey, tøs!” sagde jeg og kneb hende i kinden. ”Jeg er ikke en seriemorder og jeg vil ikke dræbe dig. Så ret dig nu op, hos mig er du i sikkerhed. Det jeg bruger mit sværd til, er at dræbe den hund der angreb dig.”

”Nej, dræb ikke hunden! Hvad med at bedøve den og ... og give den til et dyrehospital!” tiggede hun, da hun hørte at jeg ville dræbe varulven. Hun vendte sig om, stadig i mit greb, og stirrede med sine blå øjne, lige ind i mine kulsorte. De var tiggende og bedende.

”Jeg tror næppe dem på dyrehospitalet vil være glad, når der kommer en stor og arrig hund til dem. Og de vil sikkert være noget så forvirret, når det bliver morgen. Det er det bedste, at blande myndighederne på nogen som helst form, ude af dette.” erklærede jeg og smilede over hende. Sikke tosegod den pige dog var. Trods varulven, som hun troede var en hund, havde angrebet hende, ville hun alligevel have at den levede videre. Hun havde et stort hjerte, sådan at tillade det, men med sådan et hjerte, ville hun næppe komme langt i New York City, hvor man passede sig selv.

”Lad mig følge dig hjem, øh?” sagde jeg.

”Jane, mit navn er, Jane,” præsenterede hun sig og rakte hånden frem.

Jeg gav slip på hende, hun kunne sagtens stå selv igen. Jeg gav hende hånden.

”Raphael.”

”Dejligt at møde dig, Raphael.”

Der måtte være noget galt med hendes hoved, når hun syntes det at blive angrebet af en varulv og så fik hjælp, var en god

måde at mødtes på. Hun måtte være sluppet fri fra galeanstalten. Eller også var hun så naiv, godtroende og positivt menneske, at hun bare ikke kunne se det. Det måtte være det sidste, for ellers ville hun nok have været død. Flængen på hendes arm, fortalte at hun havde kæmpet imod. Normalt ville den ellers gå efter struben og ikke armen. Lidt styrke var der dog i denne pige.

”Nå, men skal jeg så følge dig hjem, så du ikke kommer til skade igen?”

”Det må du gerne. Med alle disse løse hunde og farlige mænd, er det dejligt med lidt venlighed.”

Velkommen til New York, byen hvor ingen tager sig af hinanden. Hun var afgjort tossegod.

”Lad os skynde os, inden den kommer tilbage. Bor du langt herfra?”

”Nej, kun omkring én kilometer herfra. Jeg tog en genvej hjem og så...” hendes stemme stoppede og blev afbrudt af et halvkvalt skrig. Hendes øjne var store og stirrede lige frem.

Gående fra den ene ende af gyden, kom varulven. Den var på størrelse med en hund, og kraftig bygget. Dens mørkebrune pels var i uorden og tykt som uld. Munden stod åben, med udsyn til de skarpe tænder og savl løb ud mellem tænderne og dryppede ned på jorden. Poterne bevægede sig lydløst over jorden, og stanken af våd hund strømmede fra den og sveg i mine næsebor. Jeg havde været for optaget af Jane, til at lægge mærke til lugtene der kom fra vinden.

Jeg tog nogle skridt fra den og mærkede Jane gribe fat i mig, som ville hun holde mig væk fra den. Jeg rystede mig fri. Som om jeg ikke kunne klare den. Mens jeg nærmede mig den, trak jeg mit sværd og svang det legende rundt om mig. Varulven

knurrede. Jeg stoppede fem meter fra den, spærrede for dens udsyn til Jane og stillede mig parat. Jeg stirrede ind i dens gule øjne.

Så sprang den på mig.

Jeg bøjede mig bagover og svang sværdet i en bue over mig, idet den hoppede over mig; et par overskåret hårtotter faldt ned på mig.

Jane hvinede af rædsel og gemte sig bag en skraldespand. Både varulven og jeg ignorerede hende. Vi var begge travlt optaget af hinanden.

Vi cirkulerede rundt, begge ventende på næste angreb og stirrede hinanden dybt i øjnene.

Så sprang den på mig igen. Jeg svang sværdet mod dens mave, men dens porter ramte det og slog sværdet ud af min hånd. Det hvirvlede rundt i luften og stødte så ind i en mur.

Jeg stirrede ondt på den. Den var bedre til kamp end jeg havde troet. Det var en der havde været varulv i hvert fald et år. Det tog tid at få styr på kræfterne. En ny varulv ville ikke kunne gøre det, og i stedet fare rundt, uden at kunne kontrollere sin krop, som blev styret af en ulvs instinkter. For mig, gjaldt det om at få sat en stopper for varulven og få den bragt til hovedkvarteret. Men denne varulv, var mere end jeg var vant til. Hvordan havde den kunnet gemme sig så længe, for organisationen?

Jeg undgik at miste min arm til dens gab og kantede mig over til muren, hvor mit sværd lå. Varulven var hurtig og dukkede op ved min side, og før jeg kunne nå at reagere, havde den kastet mig mod muren. Først ramte jeg muren og faldt ned mod jorden, hvor luften blev pustet ud af mine lunger.

”Raphael!” skreg Jane og forsøgte at gemme sig helt bag skraldespanden. Fjollede tøs. Hun var stadig fuldt synlig og varulven ville let kunne lugte sig frem til hende.

Jeg rejste mig op og gløede olmt på varulven. Jeg måtte desværre indrømme at jeg var for svag til at kæmpe mod den, så stærk som den var, men jeg havde altid min pistol.

I en hurtig bevægelse rakte jeg ned i min støvle og tog min bedøvelsespistol frem, og affyrede den mod varulven.

Med et vredt hyl, undgik den bedøvelsespillen. Jeg bandede fælt.

Hvis jeg ikke engang kunne ramme den med noget bedøvelse, ville min pistol ladet med sølvpatroner næppe kunne ramme den. Min læremester havde nu også forbudt mig at bruge den, med mindre situationen tillod det eller jeg kunne ikke klare varulven.

Og jeg havde stadig et sidste kort i ærmet: mig. Selvom jeg helst ikke ville bruge det, lod jeg det ske.

Min krop rystede og mit tøj gled af mig. Spænderne til mit sværd sprang op og faldt raslende ned på jorden, sammen med min kæde. Jeg sank ned på alle fire og så hvordan mine hænder blev forvandlet til store poter, med spidse klør. Hår voksede på rekordfart op af mine bare arme og blev til en tynd, glat pels. Mine ører blev spidse og opad gående, mens min mund og næse smeltede sammen og blev til en snude. En hale voksede frem på enden af min rygsøjle. Jeg rystede min sølvgrå pels, som skinnede i lyset og en knurren blev løsnet fra min mund.

Jane skreg af rædsel, men stoppede hurtigt, da det blev for meget for hende. Hendes sind prøvede at beskytte hende, ved at lukke ned for det hele og lod hende dale bevidstløs om på

jorden. Det var godt. Så var jeg fri for at spekulere på om hun mon blev indblandet i det hele.

Varulven foran mig knurrede af mig, rasende over at en anden ulv dukkede frem, for at tage det hjerte, den havde planlagt at æde. Ulvens sind havde stadig kontrollen over kroppen.

Jeg selv havde fuldstændig kontrol. Årevis af træning med min mester, havde gjort at jeg kunne fjerne ulvens sind når den ville have sin vilje. Samtidig kunne jeg selv kontrollere mine forvandlinger ved fuldmåne, og slap for de andres pinsler, ved at tilbringe en hel nat som ulv. Det eneste krav var, at jeg måtte forvandle mig én gang per fuldmåne, for ellers ville det ødelægge det hele for mig. Og nu fik jeg det gjort, takket være varulven foran mig.

Jeg bukkede for den og sprang så mod dens hals med blottede tænder. Varulven nåede at flytte sig og gøede arrigt af mig. Jeg angreb igen og tog magten fra den. Varulven blev hurtigt træt af min hurtighed og til sidst kunne den ikke parere mine mange angreb og faldt pibende sammen, da jeg med mine stærke tænder, brækkede dens ben. Bevidst om at den ikke ville kunne flygte, end ikke rejse sig ordentligt op, med en skadet forpote, forvandlede jeg mig tilbage.

Jane var stadig bevidstløs af for meget chok på en aften, og det var kun ulven, som kiggede efter mig, da jeg skyndte mig at tage mit tøj på igen. Jeg spændte sværdskenen fast til min ryg og satte den ene pistol i støvlen og tog den anden i hånden; sværdet ville jeg samle op senere, selvom varulven var såret, kunne jeg ikke bare lade den liggende der.

Jeg gik tættere på og hævdede pistolen, så løbet pegede lige mod dens hals. En knurren kom fra dens hals og kom helt op til munden, hvor den blottede tænder og gøede.

”Beklager at skulle gøre dette, min ven, men jeg kan ikke tillade at du river hjerterne ud på folk,” sagde jeg og den stirrede rædselsfuldt på mig, mens den klynkede og peb; mennesket havde taget kontrollen fra ulven. Men det var ikke nok, og hvem vidste, om ulven ville overtage kontrollen igen, når jeg havde sænket pistolen? Jeg greb om pistolen med den anden hånd og lukkede det ene øje. ”Se dette som dit eget bedste.”

Så trykkede jeg på aftrækkeren.

Lyddæmperen på pistolen, gjorde pistolen lydløs og i et lysglimt af ild, fløj pilen af sted. Pilen borede sig ind i halsen og sendte bedøvelsen ud i varulvens krop med øjeblikkelig virkning. Øjnene på den gik i og en dyb vejtrækning kom ud af dens snude. Den sov fredeligt.

Jeg tog min mobil frem og tastede et vant nummer. Telefonen nåede ikke engang at blive færdig med første ring, før en i den anden ende, tog den.

”Ja?” min læremesters dybe røst kom ud af telefonen.

”Jeg har en bedøvet varulv her hos mig,”

”Godt gået, Raphael. Jeg sætter springen i gang og så kommer vi og henter den. Nogle ofre?”

Jeg kiggede mig over skulderen, på den stadig bevidstløse pige.

”Jeg har en pige der er besvimet, som har en flænge i armen. Ellers ikke noget seriøst. Men jeg skal nok følge hende hjem, for en sikkerheds skyld.”

”Godt, så ses på hovedkvarteret.”

Før jeg kunne svare, havde min mester lagt på. Typisk ham. Han forholdt sig til korthed og ville have arbejdet gjort, så hurtigt som muligt. Men jeg havde kunnet spore stolthed i hans stemme, så han ville sikker rose mig når jeg kom tilbage. Og så selvfølgelig kræve at høre historien. Det var ikke ved hver fuldmåne, at jeg fik fanget en varulv.

Jeg vendte mig smilende om. Nu måtte jeg se at vække Jane, og så følge hende hjem.

Mit sværd kom susende mod mig.

Jeg skyndte mig at undvige sværdet, der på kluntet vist blev svunget rundt i luften og fik lille Janes arme til at skælve under vægten.

”Lad mig være din vandskabning!” skreg hun med rødplettede kinder, hun pustede under sværdet vægt.

”Giv mig mit sværd igen,” sagde jeg, kom ind på livet af hende og hev sværdet ud af hænderne på hende; i forbifarten snittede det hul i mine bukser og lavede en overfladisk, blødende flænge. Jeg skar ansigt af smerten og stak sværdet tilbage i hylstret på ryggen. ”Desuden så er jeg *ikke* en vandskabning!”

”Nå, hvad er du så?” spyttede hun ud, vaklede et par skridt tilbage og var ved at vælte, men genvandt balancen. Hun slog mine arme væk, som jeg havde rakt ud for at hjælpe hende. Jeg trak dem til mig igen.

”Jeg er en varulv.”

”Varulve findes ikke.”

”Hvad er den der så?” spurgte jeg og pegede på den bedøvede varulv.

”En hund med hundegalskab. Og du er et misfoster.”

”Varulv!”

Jeg fumlede rundt i mit tøj, på jagt efter min pakke med cigarer, men jeg havde den ikke. Længere fremme lå den, der hvor mit tøj havde lagt. Jeg gik over mod dem.

Jane kom før mig og knugede cigarerne i min hånd.

”Du bør ikke ryge!” sagde hun fast. Gad vide hvor den stupide Jane jeg havde mødt, var blevet af?

”Det skal du ikke blande dig i. Det er min egen sag om jeg vil ryge eller ej.”

”Du får dem ikke!”

Hendes hånd klemte fastere om min pakke med smøger.

”HEY!” råbte jeg og fik Jane til at spætte af skræk, over mit høje toneleje. ”Du skal ikke stå og klemme dem! Ellers skal du betale en ny og jeg fortryder at jeg reddede dig!”

”Nej, du gør ej,” sagde hun, men hendes øjne flakkede nervøst. Endelig! Nu kom den normale, naive Jane tilbage. ”Du får ikke disse sygdomsfremkaldende kvalmepinde!”

Kvalmepinde? Wauw, hun var mærkelig!

Men jeg smilede bare sødt til hende og nærmede mig. Hun bakkede lidt bagud først, men da jeg viste de bare håndflader, blev hun stående. Jeg kom helt tæt på hende, så tæt, at jeg kunne hviske hende ind i øret.

”Jane jeg har virkelig brug for de cigaretter,” hviskede jeg og kiggede hende bedende ind i øjnene.

”Jeg ... jeg...” stammede hun, ubevidst på hvordan hun skulle reagere på min flirtende stemme. For at gøre hende endnu mere tvivlende, tog jeg hendes frie hånd. Hun strittede lidt imod, men da jeg tog den opad og samtidig blidt aede den med min tommeltot, blev hun helt blød. ”Hvorfor?” Mere kunne hun ikke få frem.

”Fordi uden cigaretter, Jane, kan jeg ikke holde varulven i mig væk,” sagde jeg i en honningdryppende, sød og bedende stemme. Hun troede på mig med det samme, men gav mig dem ikke helt.

”Så varulve eksisterer virkelig?”

”Ja, men giv dem nu til mig. Ellers kan jeg snart forvandle mig. Uden mine smøger, tænker jeg på at det er fuldmåne og så *puff* er jeg en varulv. Og jeg kan ikke love hvad der så vil ske. Så må jeg få dem?”

”J...”

Kunne den tøs da ikke bare sige *ja*?

”Giv mig dem nu, søde Jane,” hviskede jeg blidt og min anden hånd gned hende på kinden. Hun kunne da umuligt modstå det nu. Ingen kvinder kunne. Lige nu fløj sommerfuglene vel rundt i hendes mave med rekordfart.

Hun vendte blikket nedad og rakte mig, fortryllet af min lille flirt, min pakke. Jeg snubbede den ud af hænderne på hende og fjernede mig øjeblikkeligt. Nu blev hun vel ikke for vild med mig. Godt nok var jeg en godt udseende fyr, men jeg kunne ikke trækkes med sådan en naiv tøs som hende. Det var utrolig let at lokke dem fra hende.

Med min lighter tændte jeg en og tog et dybt sug. Nøj, det var dejligt. Jeg pustede langsomt ud og nød min sejrsmøg.

Et stykke fra mig, stod Jane, stadig med blikket fast smedet i jorden. Hun var sikkert ved at indse, at hun ikke var min type og at jeg havde udnyttet hende. Eller også var hun så meget tossegod, at det var umuligt for hende at indse det.

Hun sukkede dybt og gik over for at samle sin taske op.

”Raphael?” sagde hun lavt og stirrede ned på den beskidte, sorte asfalt. ”Tak for hjælpen, men jeg må hellere gå nu. Min

mor er sikkert bekymret og kommer jeg ikke snart, ringer hun til politiet.”

Jane vendte sig om og gik. Jeg var hende ved hende i fem lange skridt og greb hende om armen.

”Hov, du! Ikke så hurtig!”

Hun snurrede rundt og forventningen skinnede i hendes øjne. Jeg håbede ikke hun drømte om at jeg ville kysse hende. For så ville hun blive skuffet.

”Du kan da ikke gå alene hjem! Jeg har lovet min mester at følge dig hjem. Man kan aldrig vide, om der er andre varulve ude i byen!”

Forhåbningens gnist forsvandt i hendes øjne og hun stirrede igen stift ned i jorden.

”Okay,” sagde Jane træt.

”Hvilken vej skal vi så? Hvor bor du henne?”

”Jeg skal nok vise vejen.”

Hun marcherede af sted, som var hun en soldat der skulle i krig, og jeg gik efter hende og måtte kvæle mine grin, over hendes mærkelige gang, med et sug af min smøg.

Jane fortsatte ud på en vej og gik ned af fortovet, hvor hun standsede. Jeg gik hen til hende og stoppede ved hende. Dette var et ussel kvarter med skrald overalt, og Jane lignede ikke en der boede i skrald, så hun kunne umulig bo her.

”Sig mig, når du siger læremester, hvad mener du så?” sagde hun så; hendes stemme var tøvende.

”Ham som har lært mig alt hvad jeg ved og også gjort så jeg kan kontrollere mine forvandlinger, i stedet for at jeg ender med at tilbringe en hel nat som den varulv du så.”

”Du kan kontrollere dine egne forvandlinger?”

”Ja, ellers ville jeg rende rundt efter en naiv pige, som jeg kunne hive hjertet ud på og spise.”

”Det vil sige, at du ikke har brug for cigaretterne?”

”Næ.”

”Jamen, så løj du for mig!” råbte hun og hev min cigaretpakke ud af hænderne på mig. ”Desuden er jeg ikke naiv!”

”Jo, du er. Jeg fik så let smøgerne fra dig. Til din orientering er der ikke nogen cigaretter i pakken.”

Jane smed pakken fra sig og holdt øje med mine fingre, da jeg slukkede cigaretten op af muren.

”Hvorfor går det dig sådan på om jeg ryger eller ej?” udbrød jeg rasende. ”Vi har kun lige mødt hinanden og efter i aften vil vi nok aldrig mødes igen. Så lad nu ham der snart vil være et minde, om at ryge.”

Jane skrumpede sammen under min vrede.

”Men du ødelægger jo din krop og dig selv,” sagde hun lavmælt.

”Så lad mig om at gøre det!” råbte jeg og slog ud med armene. ”Jeg er jo ødelagt i forvejen! Tror du ikke det tager på kroppen at være varulv? Og fordi jeg ikke spiser menneskehjerner, så vil jeg dø i en tidlig alder! Så derfor kan jeg ryge alt hvad jeg vil, for før jeg får lungekræft er jeg allerede død!”

”Gør det?” hviskede Jane. ”Det vidste jeg ikke. Undskyld.”

”Du skal ikke undskylde over den ulykke der er bragt over mig. Det er kun den varulv der bed mig, der skal.”

Jane stirrede interesseret op på mig.

”Hvordan skete det?” spurgte hun.

”Det er en lang historie.”

”Vi kan sagtens nå det, der er omkring en kilometer til der hvor jeg bor.”

”Er du sikker? Den er meget hård.”

”Fortæl nu bare, Raphael.”

Jeg fiskede en cigaret frem fra under min bluse og tændte den. Jane stirrede misbilligede på den, men sagde ikke noget.

”Nuvel,” sagde jeg og begyndte at gå ned af vejen. ”Da jeg var ti år gammel, blev min familie angrebet af en gal varulv. Dengang boede jeg med min familie ude på landet, langt væk fra New York. Vores område havde i et par måneder været angrebet af ulve, så mine forældre var ikke overrasket da de en nat, hørte hyl. Det skræmte dem dog, at det var så tæt på huset.

Min søster og jeg var lagt i seng, men var ikke faldet i søvn, da ulvens hyl holdte os vågne. Vi kunne høre vores forældre rumstere rundt nedenunder, og vi troede de sikkert skulle ud og skyde den. Hoveddøren gik op og lukkede sig så. Vi gjorde os begge klar til skuddene der ville komme. Men i stedet hørte vi vores far skrig af rædsel og så bragt stoppe.

Jeg skyndte mig ud af sengen og bad min lillesøster, Rachelle, om at blive i sengen. Jeg nåede ikke engang ud i gangen, før døren blev sprunget ind og lyden af træ der splintres og min mors bange skrig, nåede mine ører. Jeg skyndte mig hen til gelænderet ved trappen, hvor man havde udsyn over stuen og hoveddøren.

Min mor kom forslået og blødende op af trappen, men nåede kun nogle skridt, før en enorm varulv dukkede op, bed hendes i benet, så hun væltede og slæbte hende ned af trappen. Så bed han om hendes hoved, knuste luftvejene og blodårerne med sine tænder, så hendes skrig forstummede. Hun døde øjeblikkeligt.”

Jeg lukkede øjnene for et øjeblik. De fortrængte minder om den dag, var for voldsomme. Jeg kunne se det hele tydeligt for mig. Da jeg vendte mit blik mod Jane, nikkede hun til at jeg skulle fortsætte.

”Jeg skreg da jeg så varulven gøre det af med min mor. Det gjorde varulven opmærksom på mig. Jeg prøvede at flygte, men den var for hurtig. Den angreb mig bagfra, da jeg forsøgte at løbe mod Rachelle i vores værelse. Den bed mig om livet og efterlod et dybt sår, som nu hvor det er healet, er blevet til et stort ar.

Varulven skulle til at gøre de af med mig, da Rachelle skreg inde på værelset. Stakkels hende. At skulle høre hendes forældre blive dræbt og storebror blive mishandlet. Varulven knurrede, for den kunne ikke lide Rachelles gennemskærende skrig. Den gjorde klar til at spurte mod døren, men nåede ikke at tage et skridt, før et skud blev hørt. Min far stod halvdød i døren og skød på varulven, til han ikke havde flere patroner tilbage og varulven var gennemboret. Da min far faldt om af sine kvæstelser og da han kort efter døde, var ulven i live, men hårdt såret.

Rachelle skreg stadig og den sprang mod døren, for at angrib hende. Jeg hørte Rachelle forstumme og lyden af splintret glas, da varulven sprang ud af vinduet med min søster. Han ville ikke forstyrres mere.

Jeg ved ikke hvad varulven gjorde af Rachelle, men jeg tror den åd hende. Ingen fandt noget spor af hende. End ikke et hår. Min lillesøster Rachelle. Hun var kun otte år!

Jeg selv lå hårdt såret og stirrede op i loftet i timevis, før nogen kom. Det var nogen der jagede varulve for den organisation som jeg også er en del af nu. Blandt dem var ham

som nu er min læremester. Han tog sig til mig og healede mine sår. Han passede mig til jeg var rask, og lærte mig alt hvad jeg ved om varulve, hvordan man dræber dem og at kæmpe. Ved fuldmåne spærrede han mig inde, indtil jeg som 13-årig lærte at kontrollere mine forvandlinger, ved hjælp af en måde, organisationen havde fundet på.

Siden da har jeg kæmpet mod varulve for at ingen skal lide den samme smerte som jeg har. Hver gang jeg får fært af en varulv, håber jeg at det er ham som ødelagde min familie, men det er det aldrig. Han lever endnu, han gemmer sig bare.”

”Det må jeg nok sige,” hviskede Jane. ”Det får min livshistorie til at ligne en dans på roser. Jeg er ked af den smerte du har måttet gå igennem.”

Jeg fnysede.

”Det skal du ikke være. Jeg har ikke brug for din medynk. Jeg kan klare mig selv.”

”Men det er en forfærdelig historie.”

”Jeg ved det. Men jeg har overlevet og det vil jeg altid gøre. Det vidste jeg allerede i kampen mod den anden varulv.”

”Hvad med den anden varulv? Bliver den bare liggende der?”

”Nej. Inden du angreb mig, ringede jeg til min mester, som har sendt nogen af sted for at hente den. Når solen står op i morgen tidligt, og varulven bliver til mand igen, vil han få et tilbud om at kontrollere sine forvandlinger. Det er et tilbud som de fleste ikke siger nej til, da de gerne vil leve et normalt liv.”

”Vil du gerne leve et normalt liv?”

”Hvis jeg kunne få min familie igen, ville jeg. Men nu er dette hverv blevet en del af mig og intet vil helt blive normalt når du er varulv.”

”Og bliver forvandlet til en ulv ved hver fuldmåne,” sagde Jane.

”Ja,” sagde jeg og grinede lidt.

Jeg tog omgivelserne i øjemål. Vi gik hen af en pæn gade, med en masse lejligheder, mast godt op ad hinanden. Jane gik lidt foran mig og drejede ind mod en trappe op til et lejlighedskompleks. Det måtte være her hun boede.

”Her bor jeg så,” sukkede Jane og gav mig ret.

”Så skilles vores veje her,” sagde jeg formelt og rakte hånden frem.

Jane stirrede på den og så på mig.

”Sådan vil jeg ikke tage afsked,” sagde hun og sprang et par trin op og bøjede sig fremover. Hendes bløde læber ramte min ene kind. Hun lagde hagen mod min skulder og hviskede i mit øre. ”Du kan sagtens få et normalt liv alle kan.”

Før jeg kunne reagere, var hun løbet smilende op af trappen.

”Jane!” kaldte jeg.

”Hvad?” spurgte hun og vendte sig forhåbningsfyldt om.

”Kan du love mig en ting?” spurgte jeg alvorligt og hun nikkede. ”Fremover, lad være med at gå ud om natten. Også selvom det ikke er fuldmåne. Der lurder flere ting ude i natten, end varulve.”

”Det skal jeg nok love. Jeg vil nødigt opleve dette igen. Det gjorde mig så bange,” svarede Jane og gik op af trappen. Hun vendte sig dog om og lænede sig op af metal gelænderet. ”Sig mig, Raphael. Frygter du da natten?”

”Nej, jeg er ikke bange for natten og mørket, men for hvad der er ude i det.”

Hun smilede.

”Så godnat, Raphael. Og tak.”

Jeg fik et sidste smil af hende, inden hun forsvandt ind i bygningen.

Jeg begav mig langsomt ned af gaden og hev min sidste cigaret frem. Jeg stirrede på den og stoppede så op. Jeg kastede et blik over skulderen, hvor der nu var lys på en af etagerne. Jeg kiggede ned på den igen og gik så over til skraldespanden og smed den ud.

Vi ville nok aldrig mødes igen, men den godtroende pige, hun havde virkelig givet mig noget, som jeg aldrig havde troet jeg skulle opleve. Ren glæde ved livet.

Jeg gik fløjtende hen af gaden.